

Lijkbloem

ANNE METTE
HANCOCK

LIJKBLOEM

Vertaald door Kor de Vries

2018 Prometheus Amsterdam

Voor mijn vader en moeder

Oorspronkelijke titel *Ligblomsten*

© 2018 Anne Mette Hancock

© 2018 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en Kor de Vries

Omslagontwerp Sander Patelski

Foto omslag Nisian Hughes

Foto auteur HEIN Photography

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 3513 3

Anna fantaseerde er vaak over hem te vermoorden. Om geluidloos op hem af te sluipen en met een resolute beweging het lemmet over zijn keel te halen. Daarom werd ze niet met een schok wakker, maar ontwaakte heel rustig en slaperig knipperend met haar ogen uit de zoveelste droom die een caleidoscoop aan gewelddadige taferelen op haar netvlies en gevoel van extase bij haar achterliet.

Is het nu voorbij?

Ze bleef in het donker liggen, terwijl ze aan de werkelijkheid probeerde te wennen. Ze keek op de wekker die op de tegelvloer naast het bed stond. Die gaf 5.37 uur aan. Zo lang had ze nog niet geslapen sinds ze haar intrek in het huis had genomen.

Het geblaf van een hond galmde door de zuilengang bij het oude klooster in de nabijgelegen straat. Twee blaffen gevolgd door kort, ingehouden gehuil en daarna doodse stilte. Anna duwde zich met haar ellebogen in bed omhoog en spitste een moment haar oren. Ze wilde net weer gaan liggen, toen een auto langzaam en sputterend dichterbij kwam.

Ze stond op en liep snel naar het ene van de twee ramen in de slaapkamer. Een gevoel van onrust golfde door haar lijf. Ze opende een van de kalkgroene schotten op een kier, zodat het zonlicht in een smalle streep in de kamer viel, en keek twee verdiepingen naar beneden op straat. Met uitzondering van een kat die op de muur van de verwilderde achtertuin van het gebouw ertegenover sloom met zijn staart zat te zwaaien, was de Rue de Trois Chapons verlaten.

Anna's blik gleed langs de verschillende huizen en stopte bij het raam op de begane grond bij de overbuurman. Dat stond wagenwijd open. Normaal gesproken waren alle schotten voor de ramen van het huis gesloten; dit was de eerste keer dat ze een teken van leven in het stoffige pand zag. Het was alsof het donkere gat in de muur op haar inzoomde; als een oog dat naar haar staarde.

Haar vingers trilden van angst en haar polsslag bonkte in haar oren.

Is hij het? Hebben ze me gevonden?

Achter de schotten verscholen hield ze de straat in de gaten, tot ze haar ademhaling weer onder controle had. Toen knikte ze geruststellend tegen zichzelf. Er was niemand daar beneden. Niemand die zich in de schaduwen verstopte.

Er kwamen sowieso niet veel mensen in het straatje. De smalle, kronkelige Rue des Trois Chapons liep van de kerk op het plein naar de hoofdstraat van de stad. Als je beide armen uitstreekte, kon je moeiteloos de uit keien gebouwde huizen aan beide kanten van de straat aanraken. Op straatniveau verried een weeïge stank dat zwerfkatten hier 's nachts hun toevlucht zochten. Hier slopen ze rond en jammerden ze klaaglijk in hun zoektocht naar gezelschap. Maar mensen had Anna nog niet zo vaak gezien. Niet in dit steegje.

Ze deed het raam dicht en liep naakt de oneffen stenen trap op. Op het dakterras draaide ze de kraan open en de tuinslang begon over de tegels te kronkelen. Ze pakte hem op en spoelde zich af met de straal. Het koude water stroomde pijnlijk over haar lichaam dat nog warm was van de slaap, maar ze reageerde niet op het onbehaaglijke gevoel.

Ze veegde het water van haar lijf en kamde haar natte haar met haar handen. Toen drukte ze haar vingertoppen in haar ingevallen wangen en bestudeerde haar spiegelbeeld in het glas van de terrasdeur. Ze was afgefallen. Niet veel, waarschijnlijk een kilo of drie, vier, maar haar borsten waren kleiner geworden, haar armen pezigier en haar gezicht smal. Ze kon niet echt bepalen waar ze het meest op leek: een uit zijn krachten gegroeid kind of een oude vrouw. Beide opties maakten dat haar maag zich omkeerde.

Ze trok een jerseyjurk aan, stapte in een paar espadrilles en liep naar de keuken, waar ze een stuk baguette en een pot vijgenjam pakte. Ze at staande bij het raam, terwijl ze luisterde naar het rammelende geluid van kraampjes die op het marktplein werden opgesteld.

Gisteren had ze de brief verstuurd.

Ze had de drie uur durende rit naar Cannes gemaakt, waar ze eerst het FedEx-pakje bij La Poste in de Rue de Mimont had opgehaald. Terug in de auto had ze het pakje meteen opengescheurd en zich ervan verzekerd dat het geld erin zat. Daarna had ze de brief in de brievenbus voor het postkantoor gegooid en was weer teruggereden naar de Rue des Trois Chapons. Over een paar dagen zou ze nog een brief sturen. En dan nog een. In de tussentijd kon ze alleen maar wachten. En hopen.

Toen ze het laatste stukje baguette had opgegeten, zette ze een pet op, pakte haar rugzak en verliet het huis. Ze wandelde via de hoofdstraat naar het marktplein, waar ze tussen kraampjes en winkelend publiek bleef staan en de levendige stemming in zich opzoog.

Een groepje kinderen stond samengedromd rond een krakkemikig klaptafeltje. Op de tafel stond een kartonnen doos en daarin lag een geitje dat zich door de gretige handen liet aaien. Een forse man in overall wurmde zich tussen een jongenstweeling door en stopte een zuigfles in de bek van het geitje dat dankbaar de inhoud naar binnen slobberde. Met zijn vrije hand stak hij een plastic mandje uit naar de ouders die om het enthousiasme van hun kinderen stonden te glimlachen. Ze visten met tegenzin een paar muntstukken uit hun zakken en gooiden die erin. De man bedankte mechanisch en trok onmiddellijk de zuigfles uit de bek van het hongerige geitje, waarbij de melk alle kanten op spoot.

Anna stond lang en vol afschuw te kijken hoe de man de procedure herhaalde. Ze wilde net op hem af lopen en hem de fles uit zijn handen rukken, toen ze een ouder echtpaar in de gaten kreeg dat onder een uitbundig bloeiende blauweregen in het cafeetje aan de overkant van de straat zat. De man was kaal en droeg een knalgele polo. Hij werd in beslag genomen door wat eruitzag als een

roombotercoissant. De trui had Anna's aandacht getrokken, maar ze was blijven staan vanwege de kleine vrouw met de ronde wangen die op het caféstoeltje naast hem zat.

Wat voor kleding de vrouw aanhad kon Anna niet meer zo gauw zien. Het enige wat ze zag, was de camera die de vrouw voor zich hield en de verbaasde blik waarmee ze Anna recht aankeek.

Anna draaide zich om en wandelde beheerst naar de dichtstbijzijnde straathoek en sloeg de hoek om.

Vervolgens zette ze het op een lopen.

‘Dat is niet hetzelfde. Het komt er niet eens bij in de buurt!’ Brigadier Erik Schäfer keek zijn collega aan de andere kant van de tafel vol ongeloof aan.

Lisa Augustin en hij deelden nu bijna een jaar dezelfde werkkamer en er was geen dag voorbijgegaan dat ze niet een vriendelijke, maar verhitte discussie hadden gehad over de ontwikkeling in een zaak of iets anders en minder belangrijks. Vandaag was geen uitzondering.

‘Zeker wel,’ antwoordde ze. ‘Jij bent gewoon van een andere generatie, dus jij bent opgevoed om iets anders te vinden. Wij zijn allemaal door de maatschappij gehersenspoeld om te vinden dat het ene heel normaal en sociaal geaccepteerd is, terwijl het andere thuishoort in de categorie malversatie en dood door schuld. In principe is er niet zo’n heel groot verschil. We hebben alleen om ondoorgroondelijke redenen besloten dat dat wel zo is.’

Augustin onderstreepte haar punten door te zwaaien met de half verorberde kalkoensandwich die ze in haar hand had.

‘Goed, leg het me nog eens een keer uit,’ zei Erik Schäfer. ‘Jij zegt dat seks en massage hetzelfde is?’

‘Ik zeg dat beide een lichamelijke bevrediging op een heel intiem niveau is. Laten we ons eens indenken dat Connie en jij allebei een afspraak hebben gemaakt voor een massage...’

De gedachte leek Schäfer meer dan onwaarschijnlijk.

‘... jouw masseur is een vrouw, die van haar een man. Jullie worden ieder afzonderlijk naar een klein, donker vertrek gebracht, waar

iets van een bed of een tafel staat. Jullie trekken je kleren uit en laten een volslagen vreemde met zijn met massageolie ingesmeerde handen jullie naakte lichaam kneden. Het ruikt er naar rozenolie en de geluidsinstallatie speelt rustgevende, betoverende meditatiemuziek, terwijl jullie allebei liggen te denken: o, dat is lekker, ga door, ja, daar, mijn hemel, dat is fantastisch.’

‘Je hebt mosterd op je kin.’ Schäfer keek haar droog aan en wees naar de gele vlek.

Ze haalde een verfrommelde servet uit de tas van Sunset Boulevard die voor haar stond en veegde de mosterd weg, terwijl ze verderging met haar betoog: ‘Na afloop zien jullie elkaar weer, betalen de rekening en vertellen hoe fijn het was. Jullie hebben je nog nooit zo goed gevoeld en er is niemand die de ander verwijt dat de persoon in kwestie zojuist fysiek door een onbekende is bevredigd. Sterker nog, jullie zijn het zelfs met elkaar eens dat jullie dit vaker zouden moeten doen.’

Ze stak haar handpalmen omhoog en haalde haar schouders op, op een manier die onderstreepte dat je wel debiel moest zijn als je de logica van haar gedachtegang niet inzag.

Schäfer knipperde een paar keer met zijn ogen. ‘Dus jij vindt dat het net zo verboden moet zijn een massage te ondergaan als seks te hebben met iemand anders dan je partner?’

‘Nee, man, probeer het nou eens te volgen, Schäfer. Ik bedoel dat beide even legitiem zouden moeten zijn.’

Erik Schäfer sperde zijn ogen wagenwijd open.

Ze vervolgde: ‘Het is wetenschappelijk bewezen. Als een relatie tussen twee mensen minder beknot zou zijn, zou dat de echtelijke tevredenheid bevorderen en mensen zouden veel minder geneigd zijn om uit elkaar te gaan, vooral als de vrouw met anderen dan haar echtgenoot zou mogen ketsen.’

‘Wat een flauwekul, zeg!’

Augustin lachte luid.

‘Dat komt alleen maar omdat jouw mannenhersenen nou eenmaal zo werken,’ ging Schäfer verder, verwijzend naar het feit dat

Lisa Augustin met haar 28 jaar meer vrouwen had weten te scoren dan hij in zijn bijna twee keer zo lange leven.

‘Geloof je me niet?’ Ze draaide zich half om op haar bureaustoel en begon op het toetsenbord van haar computer te tikken om bewijs voor haar bewering te zoeken, toen Schäfers telefoon ging.

‘Gered door de bel,’ zei hij grijnzend en hij nam op. ‘Ja, hallo?’

‘Ja, dag, er staat hier een vrouw die je graag zou spreken.’ De stem aan de andere kant van de lijn was van een van de receptionistes op de begane grond van het politiebureau.

‘Hoe heet ze?’

‘Dat wil ze niet zeggen.’

‘Dat wil ze niet zeggen?’ vroeg Schäfer. ‘Wat is dat nou weer?’

Augustin stopte met typen en keek hem nieuwsgierig aan.

‘Ze zegt alleen maar dat ze iets belangrijks heeft wat jij moet zien. Ze zegt dat het te maken heeft met een van jouw moordzaken uit 2013.’

Schäfer kreeg regelmatig mails en telefoontjes van mensen die dachten dat ze belangrijke informatie hadden. Maar het was vrij ongebruikelijk dat iemand zich daarvoor bij het hoofdbureau van politie meldde. Het kwam bovendien nog veel minder vaak voor als het om zaken ging die zo ver in het verleden lagen.

‘All right, een van de dienstdoende agenten kan haar naar de tweede verdieping brengen en in verhoorkamer 1 laten plaatsnemen.’

Hij hing op en ging staan.

‘Wie was dat?’ vroeg Augustin en ze maakte hem met een knik attent op de broeksknoop, die hij discreet onder zijn bureau had opengemaakt om plaats te bieden aan zijn buik, toen hij zijn lunch had gegeten.

‘Dat was mijn vrouw,’ antwoordde Schäfer. Hij trok zijn buik in en deed zijn broek dicht. ‘Ze heeft net met de tuinman liggen kezen, dus nu vind ze dat ik wel een goede hoofdmassage heb verdiend. De masseur neemt op dit moment de trap naar boven.’

3

De septemberregen viel voor de vijfde dag op rij in haarfijne, haast geluidloze stralen op Kopenhagen neer. De zomer, die allang voorbij was, was dit jaar somberder geweest dan gebruikelijk en het voelde langzamerhand alsof de seizoenen waren vervangen door een lang, modderig najaar.

Heloise Kaldan was bezig het open keukenraam, waar het water op de vensterbank drupte, vast te zetten op het haakje, toen haar mobieltje op de eettafel begon te zoemen. Dat had hij het hele weekend bijna onafgebroken gedaan. Deze keer kende ze het nummer op het scherm niet, dus ze drukte de oproep weg en stopte een donkergroene cup in de Nespresso-machine. Deze begon onmiddellijk een gitzwarte *lungo* uit te spugen.

Vanuit de woonkamer keek ze naar de grote, kopergroene koepel van de Marmorkirke. Het oude dakappartement in het hoekpand aan de Olfert Fischers Gade was niet ruim of mooi toen ze er destijds geld in had geïnvesteerd. Er was niet eens een douche geweest en de oude keuken, die nu Heloises lievelingsruimte was, was destijds uitgesproken smerig. Maar van het kleine balkon in de woonkamer was er vrij uitzicht op de Marmorkirke en dat was een van de weinige eisen die ze aan de makelaar had doorgegeven: je moest de koepel vanuit ten minste één raam kunnen zien.

Toen ze als kind in het weekend bij haar vader logeerde, was de koepel hun plekje geweest. Elke tweede zaterdag hadden ze slagroomgebak gegeten en warme chocolademelk gedronken bij Con-

ditori La Glace, waar hij zich had volgepropt met othellogebakjes en met de serveersters had zitten flirten, voordat ze samen naar de Bredgade en de kerk waren geslenterd. Daar beklommen ze geroutineerd de kronkelende wenteltrappen en stapten over de krakende vloerplanken in de zolderruimte onder de dakconstructie om op een van de bankjes boven in de toren te gaan zitten.

Arm in arm namen ze dan de aanblik van Kopenhagen in zich op, die soms was bedekt door sneeuw, andere keren lag te baden in de zon, maar meestal was het gewoon grijs en winderig. Haar vader wees historische gebouwen aan en vertelde lange, boeiende verhalen over de Deense koningen en koninginnen. Ze zat naar hem te luisteren en te kijken met ogen die lieten doorschemeren dat ze hem de liefste en de slimste van de hele wereld vond, en elke keer leerde hij haar drie nieuwe woorden die ze zich eigen moest maken tot ze elkaar weer zagen.

‘Nou, eens even kijken,’ zei hij dan terwijl hij de top van zijn wijsvinger aan zijn onderlip bevochtigde en deed alsof hij in een onzichtbaar naslagwerk bladerde.

‘Aha! De woorden van de dag zijn: “flessentrekker”, “barok” en... “opulent”.’

Daarna legde hij de betekenissen uit en gaf hij voorbeelden van grappige contexten waarin de woorden konden worden gebruikt, en Heloise zoog alles in zich op. Ze hield van de momenten met z’n tweeën boven in de kerk en daar, veilig leunend tegen zijn dikke buik die in de woordenstroom op en neer bewoog, was haar belangstelling voor een goed verhaal gewekt. In de eerste woning die ze als jongere betrok, had ze vanuit haar slaapkamerraam uitzicht op de koepel gehad. Hij was in de loop van de tijd een soort geluksmunt geworden; een herinnering aan een veilige, waardevolle jeugd, en als ze op reis ging, was de kerk een van de dingen die ze het meeste miste.

Het gebeurde maar zelden dat ze zoals nu, op een late maandagmiddag, naar de kerk stond te kijken. Onder normale omstandigheden zou ze nu bij de redactievergadering op de krant aanwezig

zijn om de belangrijkste onderwerpen van deze week en haar researchplannen te bespreken.

Maar vandaag niet.

Voor haar op de keukentafel lagen de kranten van vanochtend. Allemaal hadden ze de zaak-Skriver op de voorpagina.

Ze bladerde naar pagina twee van *Demokratisk Dagblad*, de laatste vijf jaar haar werkplek, en las Mikkelsens leader. Hierin verontschuldigde de hoofdredacteur zich voor het artikel dat een paar dagen geleden in de krant had gestaan over de investeringen van modemastodont Jan Skriver in een textiel fabriek in Bangalore die een milieucatastrofe bleek te zijn en waar minderjarigen werkten. Men was 'te goedgelovig geweest in hun zoektocht naar de waarheid', schreef hij. Het was een met pathos gevulde, goed georkestreerd staaltje je handen van iets aftrekken, dat als enige doel had om de krant neer te zetten als eerlijk en neutraal en – in de eerste plaats – om elke bestuurlijke verantwoordelijkheid weg te wuiven.

Het was ook eigenlijk wel fair. Het artikel was niet de verantwoordelijkheid van de hoofdredacteur. Het was de hare. Zij had het geschreven, zij was op haar bron afgegaan en haar grondigheid laten overtroeven door iets wat aan vertrouwen deed denken.

Hoe had ze toch zo dom kunnen zijn? Waarom had ze niet gecheckt en gedubbelcheckt? Waarom had ze hem vertrouwd?

Haar mobieltje begon weer te trillen. Deze keer was het een nummer dat ze niet kon negeren. Ze liet hem drie keer overgaan en nam toen met een vermoeide stem op.

'Met Kaldan.'

'Hoi, met mij. Lag je te slapen?' Karen Aagaard, haar redacteur, klonk gespannen.

'Nee, hoezo?'

'Je stem klinkt gewoon wat schor.'

'Nee, ik ben al heel lang op.'

Heloise was het grootste deel van de nacht wakker geweest en had het laatste restje witte wijn opgedronken uit de fles die Gerda en zij een dag eerder hadden geopend. Ze had de kwestie van alle kanten

bekeken, was elk afzonderlijk detail in het proces nagegaan en had geprobeerd zich op het totaalbeeld te concentreren. Maar hoe ze het ook probeerde, het bleef troebel, wazig. Of misschien beviel wat ze zag haar gewoon niet? Ze was journalist – een ontzettend goede – en het was gewoon helemaal niets voor haar om zo’n afschuwelijke fout te maken. Ze was woest op zichzelf – en woest op haar informant.

‘Ik weet wel dat ik je heb verzocht vandaag vrij te nemen,’ zei Karen Aagaard, ‘maar Scowl wil je spreken.’

Carl-Johan Scowl was een gezette, kabouterachtige man die bij *Demokratisk Dagblad* de post van lezersredacteur vervulde, waar hij met de leidende regels voor goed persgebruik als uitgangspunt klachten over fouten in krantenartikelen in behandeling nam. Als hij op je deur klopte, wist je dat het een lange dag zou worden, soms een lange week en in het ergste geval het einde van je carrière.

‘Alweer?’ Heloise sloot haar ogen en liet haar hoofd achterover vallen. Ze kon de gedachte aan nog een bespreking over hoe de zaak was verlopen bijna niet aan. Ze hadden het al drie keer tot in detail besproken.

‘Ja, je moet echt even langskomen, zodat we het kunnen afsluiten. Er zijn nog steeds een paar kleine dingen die we graag willen vastleggen, zodat we verder kunnen. Dat moet jou toch ook interesseren.’

‘Ik ben er over een kwartier,’ zei Heloise en ze sloot het gesprek af.

Ze pakte haar zwarte leren jack van het haakje in de hal, schopte tegen een grote stapel reclamefolders die op de deurmat lag en kwakte de voordeur achter zich dicht.

*

Demokratisk Dagblad was gevestigd in een beschermd, monumentaal pand in de Store Strandstræde. De antieke, koninklijke uitstraling en inrichting pasten als gegoten bij het conservatieve profiel van de krant. De plafonds waren hoog en gewelfd, de muren waren bekleed met handgemaakt behang en in de oude ruitjesvensters zat

zulk dun glas dat Heloise in de winterperiode altijd zat te bibberen van de kou.

Ze zette haar fiets voor het gebouw neer en groette een paar jonge knapen van de verkoopafdeling die schuilend voor de regen zaten te roken op een cafébankje aan de overkant van de straat. Een zwart, uitgespannen zeil hing boven hen. Het hing door van al het regenwater en de regendruppels stroomden langs de grote, metalen tuidraden naar beneden. Heloise bleef staan, keek naar het zeildoek in de veronderstelling dat het elk moment boven hun hoofden zou scheuren.

De ene jongen beantwoordde haar groet met een vrolijk: ‘Hé, Kaldan, hoe gaat-ie?’

Zijn buurman boog zich naar hem toe terwijl hij naar Heloise bleef kijken en fluisterde iets waar ze beiden om moesten lachen.

Ze draaide zich om en haalde haar toegangspasje door het elektronische slot rechts van de toegangsdeur. Ze toetste haar persoonlijke toegangscode in en de deur zwaaide langzaam en mechanisch zoemend open.

Heloise nam de trap op een drafje met twee treden tegelijk naar de nieuwsredactie op de derde verdieping. Toen ze boven kwam, stond Karen Aagaard in het trappenhuis op haar te wachten. Ze hadden altijd een goede relatie gehad. Een gezonde, sterke werkrelatie, en Heloise had respect voor haar als journalist en als mens. Maar ze waren nooit vertrouwelijk met elkaar geweest. Heloise wist dat Aagaard in Hellerup woonde, getrouwd was en een zoon had die in het leger zat, maar verder wist ze niets over het burgerlijke leven van haar redactrice en dat gold omgekeerd ook. Het was een niveau van intimiteit dat haar uitstekend paste – zeker vandaag.

‘Laat me raden: jij gelooft niet in paraplu’s, is dat het?’ Aagaard bekeek vragend Heloises doorweekte kleren.

Heloise lachte en schudde nog wat regenwater van zich af. ‘Nee, zo volwassen ben ik nog niet.’

‘Ik neem aan dat je de leader van vandaag hebt gelezen?’

‘Ja.’

‘En?’

Heloise haalde haar schouders op. ‘Wat had Mikkelsen anders moeten schrijven?’

‘Zo kun je het natuurlijk zeggen. Maar hij was echt laaiend, toen ik hem een paar dagen geleden sprak. Als jij dit jaar niet een heleboel opzienbarende artikelen in de krant had geschreven, denk ik dat hij je de laan uitgestuurd had. Om eerlijk te zijn ben ik er nog steeds niet honderd procent zeker van dat je ermee wekomt.’

‘Dank je, dat was precies de peptalk die ik nodig had.’ Heloise opende de deur naar het open kantoorlandschap. ‘Na jou, chef.’

‘Er is niet meer te halen dan wat jij al hebt verteld, toch? Ik bedoel, er zijn geen dingen die Scowl kan opduikelen waarvan ik niet op de hoogte ben, neem ik aan?’

‘Zoals?’

‘Dat weet ik niet, alles wat ervoor kan zorgen dat je er nog beroerder voor staat dan al het geval is. Een snel “nee” zou me een stuk geruster hebben gesteld, moet ik je bekennen.’ Karen Aagaard keek haar over de rand van haar hoornen montuur aan.

Wazige beelden van ontklede lichamen, zweet en zoute zoenen kwamen als een op hol geslagen diashow in Heloise naar boven. Ze wilde graag helpen, want het beviel haar niets de auteur te zijn van een verhaal dat geen stand hield. Maar ze had geen zin om details over haar privéleven te geven. Niet alleen omdat het haar chefs niets aanging. Ze was eenvoudigweg te trots om ooit toe te geven dat ze Martin had vertrouwd.

‘Nee,’ zei ze terwijl ze een geruststellende hand op de schouder van haar redactrice legde. ‘Er valt niet meer te halen. Zullen we dit maar gewoon afhandelen? Waar is Scowl?’

‘Hij had hier al moeten zijn.’

Karen Aagaard stak haar hoofd om de deur van de grote vergaderruimte in het midden van de redactiegang. Er was niemand.

‘Hij zat in zijn auto toen hij me belde, dus misschien is hij nog niet binnen. Haal snel een kop koffie, maar blijf op deze verdieping. Ik laat je weten als hij binnen is.’

Onderweg naar de kleine redactiekeuken kwam Heloise langs de postvakken. Er lag tegenwoordig nog maar zelden iets in haar postvakje. Vandaag lag er een hele stapel post op haar te wachten.

Ze nam de brieven en een kop oploskoffie mee naar haar plek op de onderzoeksredactie, zwaaide haar beide voeten op het bureau en opende de eerste envelop. Het was een dik geval, dat negen dicht beschreven bladzijden verontwaardiging bevatte over kinderarbeid in India. Het thema kwam terug in brief twee en drie, terwijl er in de vierde een kleine, gele Post-it zat met maar één woord erop.

Hoer!

‘Nou nou, wat origineel,’ zei ze en ze hield het papiertje omhoog voor haar collega Mogens Böttger, die aan de andere kant van het dubbele bureau zat.

Hij keek op van zijn notitieblok en reageerde met het ongeïnteresseerd ophalen van zijn wenkbrauwen.

Heloise frommelde het papiertje samen met de envelop waarin het was gekomen in elkaar en gooide de prop papier naar de prullenmand aan de andere kant van de ruimte. De prop landde op anderhalve meter bij zijn doel vandaan op de oneffen visgraatparketvloer.

‘Daar ben je goed in, zeg,’ zei Mogens Böttger bewonderend terwijl hij met zijn hoofd knikte. ‘Misschien een plan B, als Mikkelsen je eruit schopt.’

‘Dat doet hij niet.’

‘Daar zou ik maar niet zo zeker van zijn.’

‘Hij ontslaat me niet,’ herhaalde Heloise.

Ze pakte de volgende envelop van de stapel en begon die met haar wijsvinger open te scheuren.

‘Hij heeft haar met die wratten anders wel ontslagen,’ stelde Böttger op zangerige toon over een ex-collega, die de laan uit was gestuurd omdat ze een bron had verzonnen. Het ontslag had in het hele gebouw ophef veroorzaakt en had hoofdredacteur Mikkelsen een bloeddoorlopen oog bezorgd. Zo ongelooflijk witheet was hij geweest.

‘Zij verdiende het ook om ontslagen te worden. Dit is iets heel anders. Ik deed het te goeder trouw. Ik zeg niet dat ik het niet anders

zou doen als ik de tijd kon terugspoelen – het onuitstaanbaar heldere licht van de wijsheid achteraf en zo – maar Mikkelsen en ik, wij...’ Heloise schudde afwijzend het hoofd. ‘Hij ontslaat me niet.’

Ze vouwde de volgende brief uit en begon te lezen. Aan de andere kant van het bureau ging Böttger verder, maar het geluid van zijn stem stierf weg, terwijl zich gelijktijdig een kil, onaangenaam gevoel door haar lichaam verspreidde.

De brief was niet lang.

Hij bevatte slechts een handjevol korte regels met sierlijke, handgeschreven woorden, maar ze kreeg er een droge mond van. Een kil, bruisend gevoel verspreidde zich in haar borstkas.

De stem van Böttger sneed erdoorheen op hetzelfde moment dat ze in de gaten kreeg dat ze haar adem zat in te houden. ‘... je moet je niet laten intimideren door...’

Ze interrumpeerde hem: ‘Mogens, heb jij die zaak van een paar jaar terug in Noord-Seeland verslagen? Van die vermoorde advocaat?’

‘Pardon?’ Hij keek niet-begrijpend over het bureau heen, terwijl hij langzaam rechtop op zijn bureaustoel ging zitten toen hij zag dat het haar ernst was. ‘Over wie hebben we het?’

‘Die vermoorde advocaat. Was het niet in Kokkedal of Hørsholm of ergens anders daar? Hoe heette hij ook weer?’

‘Mossing. Het was in Taarbæk. Wat is er met hem?’

‘Heb jij dat verhaal verslagen?’

Mogens Böttger maakte deel uit van de groep onderzoeksjournalisten met als specialisatie criminele en sociale onderwerpen, terwijl Heloise artikelen over bedrijfsleven en consumptie schreef en zelden met geweldsmisdrijven te maken had.

‘Nee, ik zat destijds nog steeds bij de nieuwsafdeling. Waarschijnlijk was het Ulrich. Hoezo?’

‘Hoe heette zij? De vermoedelijke dader?’

‘Anna Kiel. Dat denken ze trouwens niet. Ze weten het zeker. Ze werd op de oprit van Mossing gesnapt door een bewakingscamera toen ze van de plaats delict wegliep. En met “gesnapt” bedoel ik dat ze een paar minuten lang recht in de lens stond te staren voor ze

vertrok, zonder een poging te doen de camera weg te halen of te vernielen. Van top tot teen onder het bloed, volslagen stil en rustig. Ze stond in de camera te kijken zonder een spier te vertrekken. Een psychopaat van het zuiverste water.'

'Waar is ze nu?'

'Dat weet ik niet. Ze hebben haar nooit gevonden. Hoezo?'

Heloise liep naar Böttger en legde de brief voor hem neer. Ze stond over hem heen geleund mee te lezen.

Beste Heloise,

Heb jij ooit iemand zien doodbloeden?

Dat is een ongeëvenaarde ervaring. Dat was het in ieder geval voor mij, maar ik had er ook al heel lang naar uitgekeken.

Ik weet best dat ze zeggen dat ik een misdrijf heb begaan. Dat ik gevonden, onderworpen en gestraft moet worden.

Dat heb ik niet.

Dat word ik niet.

Dat kan ik niet.

Dat ben ik al.

... En ik ben nog niet klaar.

Ik wilde dat ik meer kon zeggen, maar ik heb beloofd dat niet te doen.

Aangezien jouw aanwezigheid mij wordt ontzegd, geef mij dan tenminste via jouw woorden een welwillend teken van jezelf.

Anna Kiel

Böttger keek verbluft op. ‘Waar heb je dat in hemelsnaam vandaan?’

‘Het zat in mijn postvakje.’

‘Ken je haar?’

‘Nee. Ik heb natuurlijk destijds stukjes van het verhaal meegekregen, maar nee, behalve dát ken ik haar niet.’

‘Godallemachtig...’ Hij krabde zo hard op zijn hoofd dat zijn grote, donkerbruine krullen heen en weer wiegden. ‘Denk je dat het echt is?’

Heloise haalde haar schouders op.

‘Het kan ook best iemand zijn die je in maling neemt,’ zei Böttger. ‘Ik krijg echt de gekste mails van mensen. Dan is er opeens iemand die “de jaguar”, oftewel Ahmed Numan Isaac Rahma op een camping in Hvide Sande heeft gezien, of iemand die iemand kent die misschien wel of misschien niet Madeleine McCann heeft ontvoerd. Gekken heb je overal, Heloise, dat weet jij ook. Dit kan er best eentje zijn. Nu jij met die zaak-Skriver in de belangstelling staat, verandert jouw postvakje automatisch in *Freak Central*.’

Heloise liep terug naar haar bureau en keek naar de couvert. Het was een middelgrote, lichtblauwe envelop, die elf dagen eerder in Cannes was gestempeld. Dat was lang voordat de hele Skriver-hel was losgebarsten, dus wie de brief ook had gestuurd, hij of zij had dat niet gedaan als reactie op het mediacircus dat op haar artikel was gevolgd.

‘Dat slaat nergens op,’ zei ze terwijl ze naar Böttger keek. ‘Waarom aan mij schrijven in plaats van aan Ulrich, als hij er destijds over berichtte? Waar werkt hij nu ook alweer, zei jij?’

‘Volgens mij werkt hij op dit moment niet.’ Böttger pakte zijn mobieltje erbij en begon erop los te swipen.

‘Hoe bedoel je?’

‘Nou, hij heeft volgens mij een baan bij *Ekspressen*, maar ik heb gehoord dat hij vorig jaar een depressie heeft gehad of zo, en hij is volgens mij nog niet terug. Ik heb zijn byline in elk geval al heel lang niet gezien. Maar hij heeft in zo veel gewelddadige zaken zitten roeren dat ik niet het idee heb dat hij een bijzonder goed fil-

ter bezit. Misschien heeft hij last van stress of zo. Maar ik denk dat hij wellicht... Ja, hier heb ik zijn privénummer. Zal ik je dat sturen?’

‘Ja, graag.’

Heloise herlas de brief.

Ze zette haar werkcomputer aan en googelde ‘Anna Kiel’. Er verschenen 238 zoekresultaten op het beeldscherm. Ze klikte op het bovenste – een artikel uit haar eigen krant dat inderdaad door Ulrich Andersson was geschreven, gedateerd 24 april 2013.

Moordverdachte geïdentificeerd

De identiteit van de vrouw die sinds 22 april wordt gezocht in verband met de moord op de 37-jarige advocaat Christoffer Mousing staat nu vast. Dat maakt de politie van Kopenhagen in een persbericht aan Ritzau bekend.

De vermoedelijke dader heet Anna Kiel, 31 jaar, en is Deens staatsburger. De vrouw wordt gezocht omdat ze advocaat Christoffer Mousing in de nacht van 20 op 21 april met een mes om het leven heeft gebracht. Het misdrijf vond plaats in het huis van het slachtoffer in Taarbæk. De politie denkt dat er op het moment van de moord geen andere personen aanwezig waren en op het adres staan geen andere bewoners geregistreerd.

‘Niets wijst erop dat het slachtoffer en de verdachte elkaar kenden, maar we weten dat de verdachte een lange geschiedenis met psychische problemen heeft. We verzoeken daarom iedereen die met haar in contact komt afstand te bewaren en direct contact op te nemen met de politie,’ zegt Erik Schäfer, die het onderzoek leidt.

Anna Kiel heeft een Scandinavisch uiterlijk, is 1 meter 72, heeft een normaal postuur en had op het moment van het misdrijf lang, middenblond haar. Mensen die informatie hebben over haar verblijfplaats of die op een andere manier de politie kun-

nen helpen haar op het spoor te komen worden verzocht contact op te nemen met de politie van Kopenhagen op telefoonnummer 114.

UA, Demokratisk Dagblad

‘Kaldan...’

Heloise keek op van haar computer.

Karen Aagaard stond aan het eind van de gang en wenkte haar.

‘It’s showtime.’